

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1420/05
25.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник ВВ адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.5854/04 од 23.6.2004. године, у седници одржаној на дан 25.1.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.5854/04 од 23.6.2004. године.

Образложење

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П.бр. 3119/01 од 1.10.2003. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати 8.000 швајцарских франака са домицилном каматом почев од 30.4.1995. године до исплате, све у динарској противвредности по курсу по коме пословне банке откупљују ефективну страну валуту у месту испуњења на дан исплате у року од 15 дана. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев туженог - противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац - противтужени да му исплати 630.000,00 динара на име главног дуга са каматом почев од 8.5.2001. године као дана доспелости до исплате у року од 15 дана, и ставом трећим изреке, обавезан тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом накнади трошкове парничног поступка.

Окружни суд у Београду пресудом Гж.5854/04 од 23.6.2004. године, ставом првим изреке, потврдио је првостепену пресуду у ставу првом изреке у односу на главни дуг, и у ставу другом изреке, док је жалбу туженог одбио као неосновану, а ставом другим изреке, укинуо првостепену пресуду у ставу првом изреке у односу на камату и у ставу трећем изреке, у погледу трошкова парничног поступка и у тим деловима предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено изјавио је ревизију тужени не наводећи одређено из којих разлога побија првостепену пресуду али из садржине пресуде произилази да је побија из свих законских разлога прописаних чл. 385. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу чл. 386. ЗПП, ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77..."Службени лист СРЈ", бр. 3/02) а који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/2004) Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су браћа и били су носиоци права коришћења кат. парц. бр. ____ КО ____ заједно са братом ГГ, а која је иначе била друштвена својина и то сваки са по 1/3 дела. Сукорисници су међу собом уредили начин коришћења ове парцеле тако што је ГГ припао део плаца лево од улице, туженом ББ део у средини а тужиоцу АА десни део гледано од улице. Тужилац је на свом делу парцеле подигао кућу коју је продао ДД уговором о купопродаји Ов.бр.1732/88 од 10.12.1988. године са правом коришћења тог дела плаца на коме је кућа подигнута, а уз претходни договор и сагласност како туженог тако и трећег брата ГГ. Договор међу сукорисницима је био да се од купопродајне цене туженом исплати вредност 1/3 плаца а да тужилац и ГГ остају корисници преостале 2/3 плаца како је то и регулисано чл. 5. купопродајног уговора који су као продавци закључили и потписали. Од примљене купопродајне цене тужилац је туженом за његову 1/3 исплатио 5.000 швајцарских франака, док је тужиоцу остао на коришћење део плаца који је до тада користио тужени, а то је део плаца у средини. Априла 1993. године тужилац је туженом по основу усменог уговора о зајму предао 10.000 швајцарских франака који је тужени требало да врати за неколико година. Тужени је део дуга вратио и остао тужиоцу дужан још 8.000 франака које и поред више опомена од стране тужиоца није вратио до закључења главне расправе. Тужилац, тужени и ГГ, трећи брат странака, су ЋЋ продали 955/2938 делова кат.парц. бр. ____ уговором о купопродаји Ов. бр. 103/01 од 6.5.2001. године и то тужилац АА 319/2938, тужени ББ и ГГ сваки по 318/2938 делова за уговорену купопродајну цену од 630.000,00 динара која је исплаћена тужиоцу. Идеални део продате непокретности ЋЋ физички је опредељен чл. 5. закљученог уговора и то је део до ДД коме су станке продале 1988. године део плаца.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је и по оцени Врховног суда усвојен тужбени захтев када је тужени обавезан да тужиоцу по основу уговора о зајму исплати износ од 8.000 швајцарских франака са динарској противвредности по курсу по коме пословне банке откупљују ефективну страну валуту у месту испуњења на дан исплате у року од 15 дана.

швајцарских франака у динарској противвредности по курсу по коме пословне банке на дан испуњења у месту испуњења исплаћују ефективну страну валуту, правилном применом материјалног права из одредаба чл. 557. и 562. ст. 2. Закона о облигационим односима у вези чл. 395. истог Закона. За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Правилно је и по оцени Врховног суда, одбијен противтужбени захтев којим је противтужилац тражио да се обавезе противтужени да му исплати 630.000,00 динара колико је добио на име купопродајне цене плаца од ТТ јер је у поступку утврђено да је тужени измирен продајом плаца ДД 1988. године када је за своју 1/3 плаца од примљене купопродајне цене од ДД од тужиоца примио 5.000 швајцарских франака, а тужилац и други брат ГГ су остали сувласници ове парцеле. За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Није основано истицање туженог у ревизији да је тужиочево потраживање за зајам од 8.000 швајцарских франака застарело. Ово, због тога што је у поступку утврђено да је позајмица извршена у априлу месецу 1993. године, да је тужени извршио делимичну исплату у висини од 2.000 швајцарских франака и то у натури, да је зајам тужени требало да врати за пар година, па како је тужба поднета у року из чл. 371. Закона о облигационим односима, то је и по оцени Врховног суда, правилан закључак нижестепених судова да тужиочево потраживање није застарило.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци применом чл. 393. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд